

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

ODAP MERKEZİ KÜRESEL

BÜLTEN - 205

**Ankara-Kerkük Hattı: Yeni İdari
Dönem ve Bölgesel Dengeler**

**Almanya'nın BM Güvenlik
Konseyi Yenilgisi**

Ankara NATO Zirvesi Hazırlıkları

**Rusya Ukrayna Savaşının
Devamı**

**Cumhurbaşkanı Erdoğan, Nijer
Cumhurbaşkanı Tchiani ile
Ankara'da Bir Araya Geldi**

Pasifik'te Stratejik Ziyaret

**ABD-İran Hattında Tansiyon
Yeniden Yükseliyor**

**ABD-Rusya Çekişmesinde
Ermenistan**

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

Ankara-Kerkük Hattı: Yeni İdari Dönem ve Bölgesel Dengeler

6 Haziran 2026 tarihinde İstanbul'daki Dolmabahçe Çalışma Ofisi'nde gerçekleşen üst düzey diplomatik kabulde, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ile Irak'ın hem jeopolitik hem de kültürel açıdan en kritik kentlerinden biri olan Kerkük'ün Valisi ve aynı zamanda Irak Türkmen Cephesi Başkanı Mehmet Seman Ağa bir araya gelmiş; basına kapalı olarak yürütülen bu tarihi görüşmede Kerkük'teki güncel sosyo-politik dinamikler, idari gelişmeler ve bölgedeki Türkmen soydaşların genel durumu kapsamlı bir çerçevede ele alınmıştır. Yaklaşık bir asır gibi oldukça uzun bir aradan sonra ilk kez bir Türkmen valinin Kerkük'te idari yönetimin başına geçmesinin hemen ardından somutlaşan bu buluşma, Orta Doğu'daki etnik, kültürel ve siyasi dengeler açısından çok boyutlu bir akademik analizi zorunlu kılmaktadır. Uluslararası ilişkiler ve bölgesel siyaset

perspektifinden bakıldığında bu kurumsal kabul, Türkiye'nin tarihsel haklar, kültürel miras Kurumu ve coğrafi yakınlık bağlamında komşu ülkelerdeki akraba toplulukların meşru haklarına verdiği stratejik önemin somut bir yansıması olarak okunabileceği gibi, Ankara'nın uzun vadeli bölgesel istikrar, sınır güvenliği ve terörden arındırılmış kuşak doktrininin de tamamlayıcı bir parçası olarak değerlendirilebilir. Irak'taki Türkmen varlığının ve siyasi temsilinin meşru, demokratik ve kurumsal kanallarla güçlenmesi, ülkede uzun yıllardır kronikleşen yönetim krizlerinin aşılmasında ve kırılğan etnik ya da mezhepsel dengelerin rasyonel bir zeminde dengelenmesinde merkezi bir rol oynamaktadır; bu doğrultuda Türkmenlerin Kerkük gibi sembolik bir kentte idari söz sahibi olması, sadece tek bir topluluğun hak arayışı mücadelesi değil, aynı zamanda Irak'ın toprak bütünlüğünün, anayasal düzeninin ve idari çoğulculuğunun korunması adına da kritik bir teminat niteliği taşımaktadır. Ancak bu diplomatik yakınlaşmaya farklı jeopolitik pencerelerden yaklaşıldığında, kentin çok etnikli yapısı nedeniyle oldukça karmaşık ve alternatif okumalar da mevcuttur. Bir taraftan, bu tür en üst düzey kabuller ve açık vizyon beyanları, Irak genelindeki Türkmen varlığının siyasi motivasyonunu, kurumsal özgüvenini artıran ve kendilerini bölgesel denklemlerde

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

güvende hissetmelerini sağlayan son derece yapıcı, hamiyetperver bir dış politika hamlesi olarak kabul edilmektedir; özellikle kentin istikrara kavuşmasının terör unsurlarından arındırılmış bir sınır hattı oluşturulmasına doğrudan katkı sunacağı tezi bu yaklaşımı akademik olarak tahkim etmektedir. Diğer taraftan, Irak'ın iç siyasi dengelerine ve egemenlik haklarına odaklanan alternatif analizler ise, dış aktörlerin yerel yönetim figürleriyle kurduğu bu doğrudan, yoğun ve sembolik temasların, Bağdat merkezli merkezi hükümet ile bölgesel yapılar arasında ya da kentteki yerleşik Arap, Kürt ve Türkmen nüfus grupları arasında yeni bir güç rekabetini ve güvensizlik ortamını tetikleme riskine dikkat çekmektedir; bu bağlamda, Kerkük gibi hassas dengeler üzerine kurulu kozmopolit bir şehirde, bir grubun dış destek algısıyla aşırı biçimde öne çıkması, diğer yerel unsurlarda bir dışlanmışlık hissi yaratarak uzun vadede kentsel barışı ve kırılgan ittifakları zedeleyebilir. Dolayısıyla tarafsız bir analitik çerçeveden bakıldığında, Irak Türkmenlerinin temsiliyetinin abartılı ve reaksiyoner hırslardan uzak, kapsayıcı, kentin tüm etnik renklerini kucaklayan ve Irak'ın genel anayasal yapısıyla tam uyumlu bir biçimde yürütülmesi kalıcı istikrarın yegane anahtarıdır. Sonuç olarak, 2026 yılının Haziran ayında somutlaşan bu üst düzey diyalog, Türkiye'nin bölgesel sorumluluk odaklı

vizyonunu yinelerken, Kerkük'ün yeni idari şafağında yerel hassasiyetlerin dengeli bir biçimde gözetilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Ankara NATO Zirvesi Hazırlıkları

Ankara'nın 2026 yazında NATO zirvesine ev sahipliği yapacak olması, sıradan bir diplomatik takvimin ötesinde, Türkiye'nin jeopolitik ağırlığını yeniden vitrine çıkararak güçlü bir gelişme olarak okunuyor. Başkentteki hazırlıklar yalnızca yabancı heyetlerin ağırlanmasına dönük teknik bir organizasyonu değil, aynı zamanda Türkiye'nin güvenlik mimarisindeki yerini, karar alma masalarındaki etkisini ve bölgesel krizler karşısındaki belirleyici konumunu görünür kılma arayışını yansıtıyor. Bu yönüyle zirve, Ankara açısından protokol başarısından çok daha büyük bir anlam taşıyor: uluslararası sistemin sertleştiği bir dönemde, “merkez ülke” iddiasını somutlaştırma fırsatı. Zirve hazırlıklarının en görünür yüzünü güvenlik, ulaşım ve kamu düzenine ilişkin önlemler oluşturuyor; ancak

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

perde arkasındaki asıl mesele, verilecek siyasi fotoğrafın nasıl şekilleneceği. Çünkü böylesi toplantılar, yalnızca liderlerin bir araya geldiği platformlar değil, ev sahibi ülkenin dünyaya hangi mesajı vermek istediğini de açık biçimde ortaya koyan sahnelerdir. Ankara'nın burada vermek istediği mesajın; krizler kuşağının tam ortasında bulunan, askeri kapasitesi kadar diplomatik manevra gücüyle de öne çıkan bir aktör olduğu anlaşılıyor. Bu nedenle hazırlıklar, lojistik planların çok ötesinde, dikkatle kurgulanmış bir uluslararası görünürlük stratejisine dönüşmüş durumda. Tam da Rusya-Ukrayna savaşı, Orta Doğu'daki kırılgan denge, enerji güvenliği ve savunma harcamaları tartışmalarının aynı anda derinleştiği bir dönemde yapılacak bu zirve, Türkiye için yalnızca ev sahipliği sorumluluğu değil, aynı zamanda politik ağırlığını yeniden tanımlama imkânı sunuyor. Ankara, bir yandan Batı ittifakının vazgeçilmez üyelerinden biri olduğunu hatırlatmak, diğer yandan kendi bölgesel ajandasını daha görünür hâle getirmek istiyor. Bu nedenle NATO zirvesi hazırlıkları, başkente kurulan geçici bir diplomatik sahneden ibaret değil Türkiye'nin dış politika reflekslerini, güvenlik önceliklerini ve uluslararası konumlanma arzusunu aynı karede toplayan stratejik bir gösterge niteliği taşıyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Nijer Cumhurbaşkanı Tchiani ile Ankara'da Bir Araya Geldi

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ile Nijer Cumhurbaşkanı Abdurrahman Tchiani arasında Ankara'da gerçekleştirilen görüşmeler, Türkiye ile Nijer ilişkilerinin çok boyutlu ve hızla gelişen bir yapıya dönüştüğünü ortaya koymuştur. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde yapılan baş başa ve heyetler arası görüşmelerin ardından imzalanan anlaşmalar, iki ülke arasında özellikle savunma, ekonomi ve insani yardım alanlarında yeni bir döneme işaret etmektedir. Görüşmelerde en çok öne çıkan başlıklardan biri güvenlik ve savunma iş birliği olmuştur. Sahel bölgesinde artan terör tehdidi, Nijer'in dış destek arayışını güçlendirirken Türkiye'nin bu alandaki tecrübesi dikkat çekmiştir. Taraflar, askeri eğitim, istihbarat paylaşımı ve savunma sanayi ürünlerinin kullanımı konusunda iş birliğini genişletme konusunda mutabık kalmıştır. Bu durum, Türkiye'nin Afrika'da yalnızca ekonomik değil, güvenlik alanında da etkili bir aktör olduğunu göstermektedir. Ekonomik ilişkiler açısından bakıldığında, yatırım fırsatları ve

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

ticaret hacminin artırılması yönündeki hedefler ön plana çıkmaktadır. Enerji, madencilik, tarım ve altyapı projeleri, Nijer'in kalkınma sürecine katkı sağlarken Türk şirketlerine de yeni iş alanları açmaktadır. Bu çerçevede "kazan-kazan" anlayışı, iki ülke ilişkilerinin temelini oluşturmaktadır. Eğitim ve sağlık alanındaki iş birliği ise ilişkilerin toplumsal boyutunu güçlendirmektedir. Türkiye Maarif Vakfı'nın Nijer'deki okulları ve Türkiye-Nijer Dostluk Hastanesi, bu iş birliğinin somut örnekleridir. Özellikle sağlık hizmetlerine erişimin artırılması ve öğrencilerin Türkiye'de eğitim görmesi, uzun vadeli insan kaynağı gelişimine katkı sunmaktadır. Genel olarak bu ziyaret, Türkiye'nin Afrika açılım politikasının sürdürdüğünü ve Nijer ile ilişkilerin stratejik ortaklık seviyesine yaklaştığını göstermektedir. Görüşmelerde verilen mesajlar, iki ülkenin sadece ekonomik değil, güvenlik ve insani alanlarda da kalıcı bir iş birliği hedeflediğini ortaya koymaktadır. Bu gelişmelerin, bölgesel istikrar ve ikili ilişkiler açısından önemli sonuçlar doğurması beklenmektedir.

ABD-İran Hattında Tansiyon Yeniden Yükseliyor

ABD ile İran arasında yeniden yükselen askeri gerilim, Orta Doğu'daki kırılgan güvenlik ortamını bir kez daha gündeme taşıdı. ABD Merkez Kuvvetler Komutanlığı'nın (CENTCOM), İran'a ait dört insansız hava aracını etkisiz hale getirdiğini açıklamasının ardından İran'ın güneyindeki radar tesislerine yönelik saldırılar düzenlenmesi, bölgede tansiyonun artmasına neden oldu. Yaşanan gelişmeler, özellikle Hürmüz Boğazı çevresindeki güvenlik risklerini yeniden öne çıkardı. Washington yönetimi, İran'a ait İHA'ların deniz trafiği için tehdit oluşturduğunu savunarak Goruk ve Keşm Adası'ndaki radar sistemlerini hedef aldığını duyurdu. İran ise saldırıları "işgal girişimi" olarak değerlendirdi ve Kuveyt ile Bahreyn'deki "düşman üslerine" füze saldırıları düzenlediğini açıkladı. ABD tarafı, İran'ın fırlattığı yedi balistik füzenin büyük bölümünün hava savunma sistemleri tarafından engellendiğini bildirdi. Son gelişmeler, 8 Nisan'dan bu yana büyük ölçüde korunan ateşkesin ne kadar hassas olduğunu ortaya koydu. İran'ın üst düzey askeri isimlerini kaybetmesinin ardından oluşan gergin ortam, karşılıklı askeri hamlelerle yeniden derinleşti. Taraflar doğrudan geniş çaplı bir savaştan kaçınmaya çalışsa da kontrollü gerilim politikası giderek daha kırılgan hale geliyor. Uluslararası ilişkiler açısından kriz yalnızca ABD ile İran arasındaki rekabetten ibaret değil. Körfez bölgesinin güvenliği, enerji arzı ve küresel ticaret yolları da gelişmelerden doğrudan etkileniyor.

Dünya petrol ve sıvılaştırılmış doğal gaz ticaretinin önemli bir kısmının geçtiği Hürmüz Boğazı'nda yaşanabilecek olası bir güvenlik sorunu, küresel enerji piyasalarında yeni dalgalanmalara yol açabilir. Kuveyt ve Bahreyn gibi ABD'nin bölgedeki müttefiklerinin hedef alınması da Körfez güvenlik dengeleri açısından dikkat çekiyor. Bölge ülkeleri bir yandan İran kaynaklı güvenlik risklerinden endişe duyarken diğer yandan büyük güç rekabetinin kendi topraklarına taşınmasını istemiyor. ABD ile İran arasında yeniden yükselen gerilim, Orta Doğu'da istikrarın halen kırılgan olduğunu gösteriyor. Diplomatik temaslar sürse de tarafların askeri adımları, bölgede yeni bir çatışma ihtimalinin tamamen ortadan kalkmadığını ortaya koyuyor.

Almanya'nın BM Güvenlik Konseyi Yenilgisi

4 Haziran 2026 tarihinde New York'ta yapılan BM Genel Kurulu seçimlerinde Batı Avrupa ve Diğerleri Grubu'na ayrılan iki geçici sandalye için Avusturya, Portekiz ve Almanya arasında bir yarış gerçekleşti; gizli oylama sonucunda Portekiz 134, Avusturya 131 oy alarak seçilirken Almanya 104 oyda kalarak başarısız oldu. Bu

sonuç, Almanya'nın yedi yıllık diplomatik kampanyasına rağmen ilk kez Konsey üyeliğini elde edememesiyle ülkenin uluslararası sistemdeki konumuna dair ciddi bir sorgulamayı tetikledi. Analitik açıdan değerlendirildiğinde, bu başarısızlık Almanya'nın dış politikada normatif söylem ile pratik uygulama arasındaki uyumsuzluğunu açığa çıkarırken, küresel güney ülkeleri nezdinde güven kaybı, Rusya'nın karşı lobi faaliyetleri ve Berlin'in çok taraflılık söyleminin siyasi destek sağlamada yetersiz kalması gibi faktörlerle birleşerek ülkenin diplomatik etkinliğini zayıflatmıştır. Eleştirel bir perspektiften bakıldığında, Almanya'nın ekonomik gerilemesi, enerji bağımlılığı, dijitalleşmede geri kalması ve göç politikalarındaki kontrol kaybı, ülkenin küresel güvenilirliğini zedeleyen yapısal sorunlar olarak öne çıkmaktadır. Yapıcı bir bakış açısıyla ise bu seçim yenilgisi, Almanya için bir uyarı işlevi görmektedir: Berlin'in dış politikada daha tutarlı, güvenlikte daha sorumlu, ekonomide daha yenilikçi ve göç yönetiminde daha etkin bir yaklaşım geliştirmesi gerekmektedir. Almanya'nın tarihsel olarak krizlerden çıkışta oynadığı dönüştürücü rol hatırlandığında — Westphalia Barışı ile modern diplomasinin temellerini atması, 1945 sonrası yeniden inşa sürecinde Avrupa iş birliğini şekillendirmesi, 1990'da birleşme ile Avrupa'nın demokratikleşmesine öncülük etmesi — bugünkü başarısızlık tarihsel bir kırılma olarak değerlendirilebilir. Dolayısıyla bu seçim,

Almanya'nın uluslararası sistemdeki rolünü yeniden tanımlaması için bir fırsat olarak görülmeli; ülkenin hem kendi iç sorunlarını çözmesi hem de Avrupa'nın geleceğine dair daha sağlam bir vizyon ortaya koyması zorunluluk haline gelmelidir.

Rusya Ukrayna Savaşının Devamı

2026 yazına girilirken Rusya-Ukrayna savaşının yönü, hızlı bir askeri sonuçtan çok uzun süreli bir yıpratma sürecine işaret ediyor. Ukrayna'nın son günlerde St. Petersburg çevresi ile Rus askeri altyapısını hedef alan insansız hava aracı saldırıları, çatışmanın artık yalnızca cephe hattıyla sınırlı olmadığını gösteriyor. Bununla birlikte sahadan gelen veriler, Rusya'nın ilkbahar ve yaz dönemine yönelik saldırılarında beklediği ivmeyi tam olarak yakalayamadığını düşündürüyor. Buna karşılık Moskova'nın füze ve İHA kapasitesini koruması, Ukrayna kentleri üzerindeki baskının kısa vadede süreceğine işaret ediyor. Bu durum, savaşın artık yalnızca toprak kazanımıyla değil; enerji altyapısını hedef alma, lojistik hatları aksatma ve karşı tarafın siyasi direncini yıpratma mücadelesiyle de

şekillendiğini ortaya koyuyor. Diplomasi cephesinde kamuoyu önünde sürdürülen sert söylem, görüşme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmasa da kısa vadede kalıcı bir ateşkesi zorlaştırıyor. Ukrayna daha güçlü güvenlik güvenceleri talep ederken, Kremlin savaş hedeflerinden geri adım atmayacağı mesajını vermeyi sürdürüyor. Bu nedenle 2026'nın ikinci yarısında esir takası ve sınırlı temaslar gibi teknik konularda ilerleme ihtimali bulunsa da kapsamlı bir barış zemini hâlâ zayıf görünüyor. Türkiye açısından öne çıkan unsur ise savaşın Karadeniz güvenliği, ticaret yolları, enerji maliyetleri ve diplomatik denge siyaseti üzerindeki etkisini sürdürmesi. Ankara hem NATO üyesi kimliği hem de Moskova ve Kiev ile temas kurabilen az sayıdaki aktörden biri olması nedeniyle kritik konumunu koruyor. Sonuç olarak savaşın bu aşaması, kesin bir askeri zaferden çok stratejik dayanıklılık dönemini öne çıkarıyor. Yakın vadede belirleyici olan, hangi tarafın daha fazla alan kazandığından ziyade ekonomik, askeri ve diplomatik baskıya ne kadar süre dayanabildiği olacak.

Pasifik'te Stratejik Ziyaret

Haziran ayının ilk haftalarında Çin Devlet Başkanı Şi Cinping'in Kuzey Kore'ye yapacağı ziyaret gündeme damgasını vurdu; Pyongyang'da Kim Jong-un ile gerçekleştirilecek görüşmeler, ikili ilişkilerin yanı sıra bölgesel güvenlik ve nükleer program tartışmalarını öne çıkarıyor. Bu ziyaretin kritikliği, Çin'in son dönemde ABD Başkanı Donald Trump ve Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'i ayrı ayrı Pekin'de ağırlamasının hemen ardından gelmesinden kaynaklanıyor.

Habertürk'teki değerlendirmelerde de vurgulandığı üzere, Pekin bu temasla Kuzey Kore'nin Rusya ile geliştirdiği yakın ilişkileri dengelemek ve Pyongyang'ın hâlâ Çin'in stratejik nüfuz alanında olduğunu göstermek istiyor. Kuzey Kore'nin Moskova ile yeniden canlandırdığı karşılıklı savunma anlaşması, Rusya'ya sağladığı askeri destek karşılığında elde ettiği petrol ve gıda yardımları ile silah teknolojisi, Çin'in Pyongyang üzerindeki etkisini zayıflatmış durumda. Bu nedenle Şi'nin ziyareti, Çin'in Kuzey Kore üzerindeki nüfuzunu pekiştirme ve sınırlarında istikrarı sağlama çabasının bir parçası olarak okunuyor. Eleştirel bir perspektiften bakıldığında, Pekin'in bu hamlesi pragmatik bir stratejiyi yansıtıyor: Çin, hem ABD ile rekabetinde kendisini istikrar sağlayıcı bir güç olarak

konumlandırmayı hem de Rusya ile ilişkilerinde dengeyi korumayı hedefliyor. Ancak Kim Jong-un'un Moskova ile kurduğu yeni yakınlık, Pekin'den daha fazla ekonomik taviz koparma arzusunun güçlendiriyor ve Çin'in baskı kapasitesini sınırlıyor. Ayrıca Kuzey Kore'nin nükleer silah programını ilerletme kararlılığı, Çin'in diplomatik girişimlerinin etkisini azaltabilir; Pyongyang bu programı hem Moskova hem Pekin'e bağımlılığını azaltmanın bir yolu hem de ABD'ye karşı caydırıcı bir kalkan olarak görüyor. Bu bağlamda Şi'nin ziyareti, kısa vadede ikili ilişkileri güçlendirse de uzun vadede Çin'in bölgesel güvenlik mimarisini şekillendirme kapasitesini sınayan bir test niteliği taşıyor. Ziyaretin bir diğer boyutu ise Çin'in küresel diplomasi sahnesinde kendisini ABD ile eşit bir süper güç olarak konumlandırma çabasıdır; Pekin, Washington'un İran ve müttefikleriyle yaşadığı gerilimleri fırsat bilerek kendisini istikrar sağlayıcı bir aktör olarak sunmaya çalışıyor. Ancak bu yaklaşım, Kuzey Kore'nin Rusya ile geliştirdiği ittifakın sağladığı hareket alanı karşısında sınırlı kalabilir. Sonuç olarak, Haziran ayının ilk haftalarında gündeme gelen bu ziyaret, Çin'in Pasifik'teki güç dengelerini yeniden tanımlama girişimi olarak öne çıkarken, Kuzey Kore'nin bağımsızlık arayışı ve nükleer programındaki kararlılığı Pekin'in stratejik hedeflerini zorlayan temel faktörler olarak ortaya çıkmaktadır.

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

ABD–Rusya Çekişmesinde Ermenistan

Geçtiğimiz günlerde Ermenistan'da yaklaşan parlamento seçimleri öncesinde dikkat çekici bir gelişme yaşandı: Rusya yanlısı “Güçlü Ermenistan” hareketinden altı aday gözaltına alındı. Bu olay, seçim sürecinin demokratik güvenliği ve siyasi baskı tartışmalarını gündeme taşırken, aynı zamanda ülkenin dış politika yöneliminin de kritik bir sınavı olduğunu ortaya koydu. Seçim atmosferi yalnızca iç politik rekabetle sınırlı değil; ABD ve Rusya arasındaki jeopolitik rekabetin bir yansıması olarak da okunuyor. Nitekim ABD Başkanı Donald Trump, kendi sosyal medya platformu Truth Social üzerinden Başbakan Nikol Paşinyan'a destek mesajı vererek Batı'nın Ermenistan'daki reformcu çizgiyi desteklediğini açıkça ortaya koydu. Bu durum, seçimlerin uluslararası güç mücadelesinin bir parçası haline geldiğini gösteriyor. Analitik açıdan bakıldığında, Rusya'nın çıkarı Ermenistan üzerindeki tarihsel nüfuzunu korumak, güvenlik ve enerji bağımlılığı üzerinden

bölgedeki etkisini sürdürmekten geçiyor. Moskova, Ermenistan'ın Batı'ya yönelmesini kendi stratejik alanına bir tehdit olarak görüyor ve bu nedenle Rusya yanlısı adayların varlığına önem atfediyor. ABD'nin çıkarı ise Ermenistan'ın demokratik kurumlarını güçlendirmesi, Batı ile entegrasyonunu hızlandırması ve Kafkasya'da Rusya'nın etkisini sınırlamasıyla bağlantılı. Washington açısından Paşinyan'ın önde olması, bölgedeki Batı yanlısı blokun genişlemesi anlamına geliyor. Eleştirel bir perspektiften değerlendirildiğinde, gözaltılar seçimlerin özgürlükçü bir ortamda gerçekleşmediği algısını pekiştiriyor ve demokratik meşruiyeti zedeliyor. Öte yandan Trump'ın açık desteği, Ermenistan'ın iç siyasetinde dış müdahale tartışmalarını körükleyebilir; bu da ülkenin egemenlik algısını zayıflatma riski taşıyor. Sonuç olarak, Ermenistan'daki seçimler yalnızca bir iç siyaset olayı değil, ABD ve Rusya'nın çıkarlarının doğrudan çarpıştığı bir jeopolitik sahneye dönüşmüş durumda. Bu süreç, Kafkasya'nın geleceğini ve bölgesel dengeleri belirleyecek çok boyutlu bir kırılma noktası olarak dikkatle izleniyor.